

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

'Εν τούτοις, ο Λαυρέντιος είχεν ἔξαγαγει ἐκ τοῦ ὑπορράματος τοῦ ἐνδύματός του τὰ ἔγγραφα, ἀτιγα ό Μούλι είχε κρύψει ἐκεῖ. 'Εκράτει ἥδη αὐτὰ καὶ τὰ ἀπέκρυπτεν δύον ἥδυνατο. 'Αλλὰ τί θὰ ἐπρατεν; 'Εσκέφθη νὰ τὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν στρωμήν, ἐν ἥ ἥτο κατακελιμένος καὶ ἦν σπανίως θὰ μετεκίνουν. 'Εξέτεινε λοιπὸν τὴν χειρα καὶ ἤρξατο ψηλαφῶν· τὸ ὑφασματῆς στρωμήν ἦν πεπαλαιωμένον, συνήντησε σχισμήν καὶ ἐν αὐτῇ εἰσήγαγεν δύον ἥδυνατο βαθύτερον τὰ ἔγγραφα.

'Ο Κουλοχέρης καὶ ό Βαντερνό, οὔτινες είχον ἐπανέλθει ἐν τῇ ἀμάξῃ, οὐδόλως παρετήρησαν τὸ τοιοῦτο. 'Εξηκολούθουν πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι χαμηλοφώνως περὶ τῶν ὑποθέσεών των. 'Ο Βαντερνό ἐφρίνετο κακπως ἀνήσυχος, ό δὲ Λαυρέντιος ἡννόησεν δύτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Δακολάρη καὶ τῶν λοιπῶν τῆς συμμορίας, οὐτινες ἔβραδυνον νὰ ἐπανέλθωσιν.

— 'Ἐπρεπε νὰ ἥσαι γυρισμένος, εἶπεν ό Βαντερνό.

— Μπά! εἶπεν ό Κουλοχέρης, ό Δακολάρη εἶπε: «Θὰ γυρίσω πρὶν νυκτώσῃ, ἀν μπορέσω», καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ὄκτω...

— 'Αλήθεια: μά...

— Νά!... τί πονοκεφαλάμε... 'Ας περιμένουμε! καὶ διὰ νὰ περάσῃ ἡ ώρα, ἀς παῖδουμε ἔνα μπεζίκι.

"Ηρέαντο χαρτοπαιζόντες.

Μετ' ὅλιγον ἡ ὄγδοη ἐσήμανεν. 'Ο Βαντερνό διέκοψε τὸ παιγνίδιον

— 'Ενύκτωσε καλά, εἶπε, καὶ κάνεις ἀκόμη δὲν ἐφάνηκε· τί νὰ συνέβηκε; Καὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πρέπει νὰ ἀνάψουμε ταῖς λάρμασις καὶ νὰ δώσουμε παράστασι.

'Ο Κουλοχέρης δὲν ἀντέστη· τὸ δύσκολον δύος ἦν νὰ δοθῇ ἡ παράστασις, διότι τὰ δύο τρίτα τῶν σχοινοβατῶν ἀποσίλιον. 'Ο Βαντερνό, ό Κουλοχέρης, ή Ζινέτα καὶ αὐτὸς ό Πουλιό δὲν ἐπήρκουν.

— Πρέπει νὰ δώσουμε μία ἴταλικὴ παντομίμα, εἶπεν ό Βαντερνό.

— Ναί, μὰ δὲν ἔχουμε 'Αρλεκίνο... ό Πουλιό.

— Καλέ χωρατεύεις; αὐτὸ τὸ παληό παιδό... Νά! αὐτὸς ό κατάσκοπος ποῦ γλυκοκοιμάται...

— Πραγματικῶς, ἀς δοκιμάσουμε.

— Καὶ ἔτσι τὸν ἔχουμε καὶ πάντα ἐμπρός μας. 'Αξιόλογα!

'Ο Βαντερό ἐπλησίασε τὸν Λαυρέντιον καὶ ἔσεισεν αὐτόν:

— 'Οέ! παλληκάρι... 'Ελα!... θὰ παίξουμε τὸν 'Αρλεκίνο' ἔλα! δουλεγά!

— 'Ηλθεν ό Δακολάρη; ἡρώτησεν ό Λαυρέντιος, ως εἰ ἐγειρόμενος ἀπὸ ὑπνου βρέθεος.

— 'Οχι. Δὲν σοῦ λέγω διὰ τὸν Δακο-

λάρη. Νὰ τί θὰ κάμουμε. 'Αφοῦ ἔφραγες καὶ ἔπιες καὶ ἐκοιμήθηκες μαζί μας, θὰ μας βοηθήσῃς εἰς τὴν δουλειά μας.

— 'Εννοεῖται.

— 'Ωρα καλή! δὲν εἶσαι τεμπέλης. Δὲν θὰ κάμης δὰ καὶ μεγάλη δουλειά. 'Ακουγε.

'Ο Βαντερνό ἔξηγησε τῷ Λαυρέντιῳ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Τίποτε καλλίτερον, εἶπεν ό Λαυρέντιος. Γνωρίζω καλά τὴν παντομίμα αὐτήν, διότι τὴν παίζουν παντοῦ πρὸ ἐνὸς αἴσθησις. Διὰ νὰ ἐπιτύχω δύμως χρειάζεται μία μικρὰ δοκιμή.

— Σωστὰ λέγεις, εἶπεν ό Βαντερνό. 'Ελα! ἐμπρός; 'Οέ, Ζινέτα!

'Η Ζινέτα ἀνηλθε καὶ ἡ δοκιμὴ ἐγένετο.

Οι δύο σχοινοβάται καὶ ἡ Ζινέτα ἔξηπλαγησαν διὰ τὴν δεξιότητα τοῦ αὐτοσχεδίου 'Αρλεκίνου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ό Λαυρέντιος ἦν εἰς θέσιν νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ό Βαντερνό. Τὸ κοινὸν θὰ εὐχαριστηθῇ πάρα πολύ, καὶ ἐλπίζω πῶς ό Πουλιό θὰ πιάσῃ κάτι περισσότερα χρήματα.

— 'Αγαπητέ, εἶπε τῷ Λαυρέντιῳ, εἶσαι λίσως ἔνας μασκαράς, μὰ εἶσαι καὶ τεχνίτης καὶ θὰ σὲ θαυμάσῃ τὸ κοινόν.

Είτα ἀπευθύνομενος τῷ Κουλοχέρη :

— 'Ελα! σύ... γρήγορα, τὸ τύμπανο... καὶ κάμε τὴν πρόσκλησι... Τὸ ἔξερεις τὸ πρόγραμμα... 'Η Ζινέτα καὶ ό Πουλιό θ' ἀνάψουν γρήγορα τὰ φῶτα... Γρήγορα!

'Ο Κουλοχέρης ἡνέψει κιθώτιον ἐκ λευκοῦ ξύλου καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ δύο ἐνδύματα ἔχειαζοντο διὰ τὴν παράστασιν, τὰ δύοικα ἀντήλλαξε δι' ἔκεινων, ἀτενα ἐφόρει.

— Τὸ τύμπανο τώρα! εἶπεν ό Βαντερνό, λαβὼν αὐτὸ ἔκ τενος γωνίας καὶ κρεμάσας ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ Κουλοχέρη.

Προσέδεσεν εἶτα εἰς τὴν ἀποκοπεῖσαν χειρα τοῦ Κουλοχέρη ξύλου, δι'οῦ ἔκεινος ἤρξατο κρούων μετὰ πολλῆς δεξιότητος τὸ τύμπανον.

— Σύ, εἶπεν ό Βαντερνό εἰς τὴν Ζινέταν, νὰ 'ντύσῃς γρήγορα τὸν Πουλιό. Καὶ ἐμπρός!

'Ο Κουλοχέρης καὶ ἡ Ζινέτα, ἔξηλθον, μετ' ὅλιγον δὲ ό Λαυρέντιος ἤκουσε τὸν σχοινοβάτην περιφερόμενον εἰς τὸ χωρίον καὶ καλοῦντα τοὺς κατοίκους εἰς τὴν παράστασιν.

— Νά, ἐνύκτωσεν, ἐγρύλλισεν ό Βαντερνό, οὐτινος ἡ ἀνυπομονησία ἐδιπλασιάζετο ἐκ τῆς βραδύτητος τοῦ Δακολάρη. 'Επι τέλους! σύ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, τὸ ἔξερεις τὸ μέρος σου. Τώρα θὰ μουτζουρώσῃς λιγάκι τὴν μύτη σου' ἔλα νὰ σὲ βοηθήσω!

'Ο Λαυρέντιος ἀπεξεδύθη τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ εἶχε περιβληθῆ τὴν ἐνδύματασιν τοῦ 'Αρλεκίνου.

— Πολὺν ωραῖα! εἶπεν ό Βαντερνό, θὰ ζών, δὲν 'μπορῶ παρὸ νὰ σὲ θαυμάσω...

— 'Ας ίδουμε, ποῦ εἰμεθα;

Παρετήρησεν εἰς τὴν πλατεῖαν. 'Η νῦν εἶχεν ἥδη ἐπέλθει. 'Η Ζινέτα ἤναπτε τὰ φῶτα τῆς ἔξεδρας, περιέργοι δὲ τινὲς εἰχον περικυλώσει αὐτήν.

— Καλά, τώρα δὲν σὲ ἀφίνω ἀπὸ κοντά μου... ἀκοῦς! εἶσαι ἀρχάριος καὶ θὰ σὲ προσέχω

— Βέβαια.

— Αὐτὸ σοῦ ἀρέσει;

— Είμαι εύτυχης, διότι ἐνδιαφέρεσαι δι' ἐμέ.

'Ο Κουλοχέρης εἰσῆλθεν. Εἶχε τελειώσει τὴν πρόσκλησίν του καὶ ό Βαντερνό ἔσπευσε νὰ ἐνδυθῇ καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

— Τώρα, ἐμπρός, εἶπεν, ἐμπρός! ἐλάτε.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡτοιμαζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἡ θύρα τῆς ἀμαξῆς ἡνέψηθη ἀποτόμως, καὶ ἀνήρ τις εἰσῆλθεν.

— 'Ο Δακολάρη! ἀνέκραξεν ό Βαντερνό μετ' ἐκφράσεως εὐχαρίστου ἐκπλήξεως.

KZ'

'Ο Δακολάρη ἔρριψε ταχὺ βλέμμα εἰς τὴν ἀμαξᾶν καὶ δὲν εἶδε τὸν Λαυρέντιον.

— Κατέβα, εἶπεν εἰς τὸν Βαντερνό.

— Μά...

— Τί;

— Εἶναι ἐδῶ ἔνας 'ποῦ θέλω νὰ σοῦ τὸν παρουσιάσω.

— Ποτὸς εἶνε αὐτός; εἶπεν ό Δακολάρη πλησιάζων πάλιν· τότε δὲ εἶδε τὸν Λαυρέντιον.

— 'Ενας νέος, εἶπεν ό Βαντερνό, 'ποῦ τὸν ἔχω ἐδῶ καὶ μποστηση τὸν θέλω νὰ σοῦ τὸν παρουσιάσω.

— Ο Δακολάρη ἦν ἡδη ἐν τῇ ἀμάξῃ.

Μετέβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Λαυρέντιον· ἀλλὰ δὲν ἥδυνθη νὰ διατηρήσῃ τὴν φιοσιγνωμίαν του ἐκ τῆς μελανῆς στιβάδος, δι' ἡς ό Βαντερνό τῷ εἶχεν ἀλείψει τὸ πρόσωπον.

— Ποτὸς εἶσαι; ἡρώτησεν.

— Παῦλος Σίμων. 'Ερχομαι ἐκ μέρους τοῦ Λουβέν.

— 'Εκ μέρους τοῦ Λουβέν! εἶπεν ό Δακολάρη συνοφρουόμενος... 'Αλήθεια, νομίζω πῶς ἐνθυμούμενοι τὸ ὄνομα Σίμων καὶ κάπου σὲ εἶδα... Δὲν εἶσαι σύ, τὸν ὄποιον συνήντησα μίαν ἡμέραν, μὲ τὸν Λουβέν, εἰς τῆς Σανοάς;

— Πράγματι, ἔγώ είμαι.

— Καὶ μίαν ἐσπέραν εἰς τῆς Κοραλίας, εἰς τὴν ὁδὸν 'Αγίου Νικολάου;

— 'Ακριβῶς. 'Εχετε καλὴν μνήμην, κύριε δὲ Φορμινύ.

— Καὶ σύ, καθὼς βλέπω, εἰργάσθης μετὰ τὸν Λουβέν;

— Ναί... δηλαδὴ εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ τελειώσωμεν μίαν ἐπιχείρησιν, ἀλλὰ μᾶς συνέλασθον.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸ ὄκτω ἡμερῶν.

— Καὶ τώρα εἶσαι ἐλεύθερος! Παράδοξον.

— Ταύναυτίον εἶνε ἀπλούστατον.

— Θὰ μοι διηγηθῆς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἀργότερα; τώρα δὲν ἔχω καιρόν. Μόνον, ἔχεις πολλὴν καλοτιχίαν, αὐτὸ μόνον σοι λέγω... Μείνε ἐδῶ πρὸς τὸ παρόν.

Εἰς τὰς λέξεις: ἔχεις πολλὴν καλοτιχίαν, ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρητην· εἶχεν ὅμως σταθερῶς ἀποφασίσει τὸ πᾶν νὰ καταφρονήσῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ ἡρωμένων τὴν ζωὴν του.

‘Ο Δακολάρῳ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Βαντερνού, ἀφοῦ ἔνευσε τῷ Κουλοχέρην ὡς ἐπιτηρητὴ τὸν Λαυρέντιον.

— ‘Ἄγριος εἶναι ὁ ἀφέντης, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. ‘Αν τὸ ξένευρα!... Πάντα εἶναι ἔτσι;

— Πότε ἔτσι, πότε ἄλλέως, εἶπεν ὁ Κουλοχέρης.

— ‘Α καλά, εὔχαριστα! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Θὰ λάβω καὶ ἔγω τὰ μέτρα μου.

— Τί τρέχει; ἥρωτησεν ὁ Κουλοχέρης.

‘Αλλά, πρὶν ἡ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Λαυρέντιος εἶχε λάβει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ πανταλονίου του, ὅπερ εἶχεν ἀπεκδυθῆ, τὸ ἔγχειρίδιόν του, τοῦ ὅποιου ἡ λεπίς ἀπήστραψε πρὸ τοῦ Κουλοχέρην. Ἐκεῖνος ὀπισθοδρόμησεν.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, χωρὶς ἀνάγκην δὲν κτυπῶ. ‘Πές όμως εἰς τοὺς συντρόφους σου ὅτι παιζὼ καλὰ τὸ μαχαίρι! Ἐκατάλαβες, ἀλήθεια;

‘Ο Κουλοχέρης δὲν ἀπήντησεν. ‘Ηδη ὁ Λαυρέντιος ἐνέπνεε σεβασμὸν εἰς αὐτόν.

‘Ἐν τούτοις ὁ Δακολάρῳ καὶ ὁ Βαντερνὸς ἀνέλθει εἰς τὴν ἀλητὴν ἀμαξαν.

‘Η δευτέρα αὕτη ἀμαξὴ ἦν πρωρισμένη διὰ τὸν ἀρχηγόν. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἦν καθαρώτερον καὶ ἐν ὀλιγωτέρᾳ ἀταξίᾳ.

‘Ἡ Σινέτα εἶχε φέρει τὸ δεῖπνον διὰ τὸν ἀρχηγόν.

— Πές μου τώρα τί συμβαίνει, εἶπεν ὁ Δακολάρῳ τῷ Βαντερνῷ, τρώγων ἐσπευσμένως.

‘Ο Βατερνὸς διηγήθη τὰ πάντα, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψῃ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Δακολάρῳ, καὶ δὲν τὸν ἔψαξε;

— ‘Οχι, ἐσκέφθηκα πῶς εἶναι καιρός.

— ‘Αληθινά. Φέρε τὸν ἐδῶ...

— Καί, ἥρωτησε δεῖλως ὁ Βατερνός, η δουλεγὰ ἔκει κάτω πῶς ἐπῆγε;

‘Ο Δακολάρῳ ἔκαμε κίνησιν δυσαρεσκείας· ἥτο προφανὲς ὅτι ἡ δουλεγὰ ἔκει κάτω δὲν εἶχεν εὐδοκιμήσει.

— Κάμε ὅτι σοῦ λέγω! ὑπέλαθε ἔηρως.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Βαντερνὸς καὶ ὁ Κουλοχέρης ὠδηγησαν τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος εἰσῆλθεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἐκάθεσθη ἐπὶ μαρσίπου ἐνώπιον τοῦ Δακολάρῳ, ὁ Κουλοχέρης ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγοῦ:

— Εἶναι ὀπλισμένος, εἶπε, καὶ νὰ προσέχετε.

— ‘Οπλισμένος μὲ τί;

— Μὲ μαχαίρι, καὶ φαίνεται πῶς δὲν κωρατεύει.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Δακολάρῳ μειδιῶν.

‘Ο Κουλοχέρης διηγήθη τὶ συνέβη ἐν τῇ ἀλλῇ ἀμαξῇ.

— Εἶναι ἀλήθεια; ἥρωτησεν ὁ Δακολάρῳ τὸν Λαυρέντιον.

— Ναί, καὶ ἂν ἀμφιβάλλῃς δοκίμασε. — ‘Ωρα καλή! εἶπεν ὁ Δακολάρῳ ἐκπλαγεῖς διὰ τὸ ὑφος τοῦτο, τρέχεις πάρα πολὺ.

Εἰτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Βαντερνὸν καὶ τὸν Κουλοχέρην:

— ‘Αρήσατε μας καὶ πηγαίνετε γρήγορα εἰς τὴν παράγκα τὸ κοινὸν περιμένει! Μετὰ ἐνα τέταρτον θὰ σάς ἀνταμώσω.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; ἥρωτησεν ὁ Βαντερνός.

— Τοὺς περιμένω.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Λαυρέντιου, ὁ Δακολάρῳ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τρώγων καὶ εἶπε πρὸς κύτον:

— ‘Επειδὴ προφυλάγεσαι, σημαίνει ὅτι πῶς ἐννόησες τὶ μπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Διαβολε! μήπως μὲ πέρνετε διὰ κανέναν ἡλίθιον;

— ‘Οχι, ἐντελῶς... τὸ πολὺ χωρὶς μυαλό. Εχεις κάτι εἰς τὸ βλέμμα, τὸ ὁ ποτὸν... Νομίζεις λοιπὸν διὰ δύνασιν νὰ περασπισθῇ;

— ‘Αλλάχ ναί, ἀρκετά.

— Κακόμοιρε! εἶπεν ὁ Δακολάρῳ μετὰ μειδιώματος οἴκτου.

Ταῦτα λέγων ἔπαιζε διὰ τοῦ μαχαίριου, δι’ οὐ εἶχε κόψει τὸν ἀρτον του.

— Να! ἐξηκολούθησεν, ἀν ἥθελα, ἀπέδω, χωρὶς νὰ κινηθῶ καὶ πρὶν τὸ ἐννοήσης, ἡμποροῦσα νὰ σὲ καρφώσω σὰν δοσοκούπα.

— Δοκίμασε! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐγιρόμενος.

— Νὰ δοκίμασω! ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρῳ ὄργιλως... Πρόσεχε, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω πῶς δὲν τὸ ἔκαμα ως τώρα... ‘Αλλά ὅχι... Να! βάλε τὸ χέρι σου ἀνοικτὸ ἐπάνω εἰς τὴν σανίδα αὐτῆς.

— Να! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μεταξὺ τοῦ μεγάλου δακτύλου καὶ τοῦ δείκτου, εἶπεν ὁ Δακολάρῳ.

Καὶ ἔρριψε τὸ μαχαίριον ως βέλος, διὰ Δαυρέντιος εἶδε τὴν λεπίδα εἰςχωρήσασσαν εἰς τὴν σανίδα μεταξὺ τῶν δύο δακτύλων του.

‘Ο Δακολάρῳ ἡγέρθη δύπως λάβη τὸ μαχαίριον.

— Περιττόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀποσπῶν αὐτό, νά, λάβε το.

Καὶ τὸ ἔρριψε χαμάξ.

‘Ο Δακολάρῳ προσήλωσεν ἐπ’ αὐτοῦ βλέμμα διαπεραστικόν.

— Δὲν ἔταραχθης καθόλου... ‘Αι εἰσαι γενναῖος; εἶπε.

— Διαβολε!... πιστεύω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

‘Ο Δακολάρῳ ἐφάνη κάπως ἐκπεπληγμένος.

— Πιθανόν, εἶπεν. Καὶ όμως αὐτό δὲν εἶναι ἀφορμὴ νὰ μὴν εἰσαι εὐγενής.

Καί, κύπτων διὰ νὰ λάβη τὸ μαχαίριον, προσέθηκεν:

— ‘Ημποροῦσες, νομίζω, νὰ μοῦ τὸ δώσῃς.

‘Εκαθέσθη ἀπέναντι τοῦ Λαυρέντιου.

— Βλέπεις, παιδί μου, πῶς παῖς ἡ ἀρκετὰ καλὰ αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, εἶπεν. Ἐγυμάνασθηκα εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὸ κάτεργον... πρὸ πολλοῦ. Καὶ τὰ γυμνάσια αὐτὰ ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ἀργότερα.

— Σοῦ ἔχρησιμεσσαν; ἥρωτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— ‘Αλλὰ ναί...

— ‘Αφρησ αὐτά! μιὰ ἀπλὴ διασκέδασις, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις, δὲν ἔχει σημασίαν εἰς τὴν πρᾶξιν. Ἐπίτρεψέ μου δὲ νὰ σου εἴπω πῶς ρίπτεις τὸ μαχαίρι μὲ τρόπον γελοῖον.

— Πῶς;

— Διάβολε... Ἐνθυμήσου λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Ναί, εἰς Βατινιόλ... τὴν γρηγόρειν γυναικα καὶ τὴν ὑπηρέτρια της... πέρυσι.

— ‘Ο Δακολάρῳ συνωφρυώθη.

— Τὸ γνωρίζεις; ἥρωτησεν.

— Βέβαια... πολύ καλά. ‘Ο Λουβέν μοῦ διηγήθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— ‘Α!

‘Ηγέρθη καὶ ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῇ ἀμαξῇ σκυθρωπὸς καὶ ὄργιλος.

— ‘Εμαχαίρωσες αὐταῖς ταῖς δύο γυναικες, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος ἀλλ’ ἡ ὑπηρέτρια ἔζησε καὶ εἶναι τώρα ἐξαίρετα, καθώς μοῦ εἶπεν ὁ Λουβέν. Σὲ συγχαίρω εἰλικρινῶς.

‘Ο Δακολάρῳ ἐννόησε τὴν εἰρωνείαν καὶ ἡθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ.

— Κατὰ πρῶτον ἥτο νύκτα, εἶπεν, ἐπειτα δὲ ἥθελα νὰ ὑποπτευθοῦν τὸν οἰκότον... ἢ τὸν ἀνεψιὸν τῆς γρηγάς, δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς... ‘Α! ἀλήθεια ὁ Λουβέν σου διηγήθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Μὲ μεγάλην λεπτομέρειαν, διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι διατρέχει κανένα κίνδυνον. ‘Ημποροῦσα νὰ τὸν καταστρέψω, καθώς καὶ σέ... καὶ δὲν θὰ μὲ ἐμπόδιζες σὺ ἂν ἥθελα.

— ‘Α! δὲν θὰ ἐμποδίζεσθαι νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι;

— Διόλου σου λέγω όμως ὅτι δὲν σκοπεύω αὐτό. Τί θὰ ἐκέρδιζα; ‘Ο Λουβέν θὰ κατεστρέψετο μαζί σου καὶ αὐτὸ πολὺ θὰ μὲ ἐλύπει. Μοὶ ἐφάνη χρήσιμος, τὸν ἐκτιμῶ, καὶ θὰ ἐργασθῶ βέβαια μαζί του μίαν ἡμέραν, ἀν κατορθώσω νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν δυσχερῆ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται.

‘Ο Δακολάρῳ παρετήρει προσεκτικῶς τὸν Λαυρέντιον.

— ‘Ηξεύρεις ὅτι ὁ Λουβέν εἶναι κατάσκοπος;

— Τὸ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ σέ, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶναι όμως εὐφύης, ὀξυδερκής, προσεκτικός... ‘Εχει βέβαια καὶ τὰς ἀδυναμίας του, διὰ τὰς ὁποίας μετανοεῖ πικρῶς. Κατάσκοπος; λέγεις. Διατί λοιπόν, ἀφοῦ τὸν γνωρίζεις καλά, συνειργασθῆς μαζί του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Είχα τοὺς λόγους μου, εἶπεν ὁ Δακολάρῳ.

